

fine Vædringsforslag, naar man har erholdt den Overbeviisning, at Majoriteten af det ærede Thing saa stærkt holder paa selve Redactionen af det foreliggende Majoritets Forslag, at man ikke engang har Haab om at sætte Redactionsforbedringer igjennem; jeg anseer det imidlertid for min Pligt at tale for mine Vædringsforslag saavidt der gives mig Leilighed til det, og deres Skæbne maa saa blive hvad den vil. Med Hensyn til § 11, da er der en Betragtning, som jeg kunde ønske at opholde mig et Dieblisk ved, med Hensyn til hvad den ærede Ordfører tidligere har udtalt om Børnernes Ret. Jeg maa tilstaae, at jeg blev ganske underlig tilmode ved at høre den Lære, som den ærede Ordfører opstillede om Børnernes Ret ligeoverfor Forældrenes Ret, jeg formaaer ikke at fatte denne Lære eller forstaae den (Hør!). Saalange Børnene ere Børn og ere undergivne Forældrenes Baretægt, Omsorg og Raadvighed, saa troer jeg, at Børnene ikke kunne siges at have nogen anden Ret end Forældrenes Ret (Hør!); misbruges den i visse Henseender, ja saa har Staten et Tilfyn, som den bør overholde og den bør betage Forældrene deres Ret, naar det er beviisligt, at de misbruge den saaledes, at det ikke længere kan forsvares at lade dem beholde den, men dermed indtræder jo ingenlunde Børnernes Ret, derved stæer ikke Andet, end at den Ret, Forældrene har, den gaaer over til en Anden, som den ærede Ordfører meget rigtigt sagde, at saa skulde Cultusministeren være Børnernes Bærg; det er altsaa Cultusministeren, som skal afgjøre hvilken Børnernes Ret er, istedetfor at Forældrene tidligere have afgjort det, men hvem vil nu paastaae med Hensyn til det kirkelige Spørgsmaal, at Børnets Ret bliver bedre, rigtigere og sandere hævdet af Cultusministeren end af Børnernes egne Forældre, hvem tør afgjort sige, at Børnets Ret stæer Fyldest af den ærede Cultusminister, imedens den ikke er stæet Fyldest af Børnernes Forældre? Jeg troer at opstille Børnernes Ret i kirkelig og aandelig Henseende ligeoverfor Forældrene; det er en Lære, som kunde lede paa meget forskellige Afveie, det er en Lære, der kunde forsvare enhverformhelst Indgriben i Børnernes Opdragelse, det er en Lære, som Jesuiterne, de saa-

meget frygtede Jesuiter, kunde støtte sig til som en Ret for dem til den Indgriben, som man saameget frygter for, i Børneopdragelsen, det er saaledes en Lære, som jeg maa ansee for overordentlig farlig. Børnene have som Børn ikke nogen Ret selv, der kan siges at være Børnernes Ret. Naar jeg nu gaaer over til § 11, saa skal jeg for det Første erklære, at jeg tiltræder Forslaget under Nr. 34 og meget maa anbefale det ærede Thing at stemme for det. Med Hensyn til § 12, saa har den, saaledes som den foreligger efter Majoritetens Forslag, den besynderlige Egenffab, at den letter Skilsmisfen for de Vgtefolk, der have faaet det borgerlige Vgteffab. Det er en Frygt, man har hørt udtale hele Landet over i de saameget omtalte Folkendtalelser, at Vgteffabet derved ikke blev noget bundet Forhold, og man kunde da gaae fra hinanden, naar man vilde. Det er saalangt fra at være deres Mening, der have holdt paa Indførelsen af det borgerlige Vgteffab, at man tværtimod er meget imod endog saa den Lethed, hvormed Staten hidtil har tilladt Vgteffaber at opløses, der havde faaet den kirkelige Velsignelse; men man skal virkelig ikke gaae hen og lette Skilsmisfen for de Folk, der have indgaaet det borgerlige Vgteffab; man skal bibeholde de samme Former, men idetmindste lade det være forbundet med ligesaa megen Uleilighed og Umage for de Paagældende at erholde Skilsmise, som om de havde faaet den kirkelige Velsse. Det vil man imidlertid fritage dem for ved § 12. Hidtil skulde der foregaae to Mæglinger ved Skilsmisfen; den ene Mægling skal gaae ud paa at forlige Vgtefolkene saaledes, at de kunne blive sammen, og først naar denne Mægling er mislykket, træder den anden Mægling ind, der skal gaae ud paa at forlige dem om at stilles ad. Nu vil man opgive den Mægling, som gaaer ud paa at forlige dem om at blive sammen, og det er Noget, man ikke skal gaae ind paa; har man ladet Vgteffabet stifte for den borgerlige Dyrighed, skal man ogsaa forlange, at den borgerlige Dyrighed skal prøve paa at forlige disse Vgtefolk til at blive sammen, og først naar denne Mægling mislykkes, skal man lade det gaae over til,